intellectiua ꝯtinet animalia du
plicatū eē nō pōt. Qui ⁊ si scd̄m
alioꝝ cōsuetudinem plures nō
nūq̄ esse deos dicere videatur.
ab epistola tamē ad Dionysiū
vbi deorū nomen earum episto
laꝝ facere principiū dicit. quas
negligenter. ⁊ ad gratiā alioꝝ
non ex animi sui sētentia scripse
rit. ab vnius vero dei noīe illas
īcipere quas studio suis edidit
apte patꝫ vnum deū putasse De
signo inq̄t epistolaꝝ q̄s cū stu
dio mitto. et quas nō recte arbi
troꝛ te meminisse. Adūtendū au
tem ē tibi diligenter quia multi
a nobis lr̄as petūt. quos repellē
nō possum⁹ Quom ergo studio
⁊ ex sētentia scribim⁹ animi de⁹
principiū epistole prebet. Quū
aūt non. nō de⁹: ꝫ dij. In legibꝫ
vero a p̄scis id se didicisse hijs
verbis ondit. Deus igitur ut a
priscoꝝ ꝑmōe accepim⁹ quom
principiū finē ⁊ mediū reꝝ om
niū contineat recte omnia natu
ra pfectus determinat. cui semp
adherꝫ iustitia seuera vltrix eoꝝ
qui diuinā legem ꝯtēnunt. quā
qui ad beatitudinē erigitur hu
militer seruat. Si quis aūt arro
gātia elat⁹ pecunijs ā dig̃tatibꝫ
effertur vel fortuna corpis. ⁊ iu
uēte amētia incēsus animū detur
pat. ⁊ quasi nullo p̄ncipe ac du
ce indigens ipse alijs posse se p̄
eē arbitratur. is derelictus a deo
vniūsa cum sodalib⁹ suis ꝑtur
bat. ⁊ multis magn⁹ q̄dē vide
tur. breui aūt d̄initus deiect⁹ se
ipsū domū patriāqꝫ suam simul
euertit. Hec Plato. Tu autē qd̄
dixit principium finem ⁊ medi
um rerū a deo cōtineri. illi ꝓpheti
co cōferas. Ego deus prim⁹ Ego
etiam post hec. Qd̄ vero natura
perfectus determinat dixerit illi
simile rectitudines sciuit facies
eius. Qui aūt dicit iusticiā deo
adherere vltricē eoꝝ qui diuinā
negligūt legem illi cōsentaneū
iustus domin⁹ ⁊ iusticiā dilexit.
⁊ mihi vindictam. ⁊ ego vlciscar
dicit dominus. Quod humiliter
deo adheret. qui ad beatitudinē
erigitur illi compar est. post do
minum deum tuum ambulabis
⁊ deniqꝫ ꝙ a deo derelinquatur
qui arrogantia effertur illi om
nino quadrat. Deus superbis re
sistit. humilibus autem gratiam
prebet. ⁊ leticia impiorum casus
singularis. Sed hec quidem de
vno deo dicta sufficiāt.

Nunc de vnigenito filio
dei. quē verbū dn̄m ⁊ de
um ex deo hebreoꝝ scrip
tura eē denotat dicēdū ē. Moy
ses igitur aptissiē dn̄i appellacō
ne bis posuit dicēs Et pluit dn̄s
a dn̄o ignē ⁊ sulphur. vbi bis
q̄tuor vocaliū ineffabilē cōcursū
quo ineffabile dei nomen signi
ficatur conscripsit. Et Dauid

quoq; ⁊ ꝓpheta ⁊ rex iudeoꝝ in
psalmis scripsit Dixit dn̄s dn̄o
meo sede a dextris meis Quomo
do enī a dextris dn̄i dn̄s sedet n̄
duas ꝑsonas intelligam⁹. Quā
q̄dem rē alibi apcius dicit. De
um oīpotentē ⁊ creatorē omni
um esse dextris assidentē p̄ris de
clarans. Verbo inq̄t dn̄i celi fir
mati sūt Saluatorē q̄ꝫ ip̄m om
nium: qui eū suscipiūt hijs verb̄
on̄dit. Misit verbum eius ⁊ sa
nauit eos. filius etiā eius Salo
mon vocabulo sapiētie ꝓ voca
bulo verbi vsus hec ex persona
ipsius sapiētie dicit. Ego sapi
entia cōsilium atq; cognicōem
fabricata sum. Et post pauca do
minus possedit me in initio via
rū suarum anteq̄ quicq̄ facerꝫ
a principio ab eterno ordiata
sum. ⁊ ex antiquo anteq̄ terra
fierꝫ. nec dum mōtes graui mo
le cōstiterāt. An̄ colles ego par
turiebar. quādo ꝑparabat celos
aderā. ⁊ alibi. Est in illa sp̄us in
telligentie. sāctus. vnicus multi
plex. subtilis. mobilis discretus
incoinquinatus. oēm habens
virtutē. oīa ꝓspiciens. ꝑ intelle
ctuales oēs sp̄us mundos atq;
subtiles ingrediēs. omnib⁹ enī
mobilibꝫ mobilior ē sapientia
trāsit aūt ingrediturq; ꝑ ōnia
ꝓpt̄ mundiciā. Vapor enī vir
tutis dei. ⁊ emanacō glorie ōni
potētis sincera: ⁊ ideo nihil inq̄
natū ī illa incidit. Fulgor enim
est lucis eterne. ⁊ speculū imma
culatū dei maiestatis. ⁊ imago
bonitatis illi⁹ Attīgit aūt a fine
vsq; ad finem fortit̄. ⁊ disponit
omnia suauit̄. Hec a priscis iu
deoꝝ auctoribꝫ modo sufficiāt.
Philonē etiā audias: q̄uis nō
recte in omnib⁹: dilucidius tn̄
hec ita exponētem ut iure quis
credē possit non aliū eē scriptu
re sensum q̄ ecclesia p̄dicat. In
libro enī quē inscripsit q̄ peio
ra soleant melioribus insultare
hijs verb̄ vsus est. Decꝫ omēs
qui sciētiam q̄runt ad deū p̄reꝫ
mentem erigere. Si vero neq̄
unt ad imagmē saltem eius scꝫ
verbū sacratissimū. Itē in eodem
⁊ si nōdū aliq̄s filius dei appel
lari dignus ē: studeat tn̄ ad pri
mogenitū eius verbum āgelis
omnibꝫ antiq̄s: ⁊ q̄si principem
āgeloꝝ in vlcōem sequi. Origo
enī ⁊ deus ⁊ verbū ⁊ imago ad
quā homo creat⁹ est ⁊ israhel iu
deus appellatur. Quare paulo
an̄ ꝓfusior ad laudes eoꝝ fui. di
cunt omnes nos vnius hoīs fili
os esse. Nam ⁊ si nondū digni
sumus existimaī dei filij. sum⁹ tn̄
ꝑpetue imaginis ei⁹ verbi vide
licꝫ sacratissimi. Dei enī imago ē
verbū ātiq̄ssimum. Percepimus
etiā a quodā Moysi sodalium
dictū eē. Ecce hō cui nomē ē ori
ens: noua īauditaq; appellacō

nec rei conuenientis si exanimā a
corpore hominē dici putab. Sim
uero incorporalem illum qui diui
nam habet formam intelliges
omodissimē orientis nec nomine
appellatus ē. Nunc enim primū
filium pater omnium oriri fecit
quē alibi primo genitū noiauit
Filius quoq patris vias imita
tus. a ad primitiua illius exem
plaria respiciēs species rerū for
mauit. Nūc platonē audiamus
q̄ huiusmodi verb ī epinomide
vsus ē. Laudē aūt nō quidē alij
anno: alij mēse. alij nullo in tem
pore in quo polum suū trāscurrit
mundū Vna efficiēs. quē verbū
illius ordinauit. quod rex om
nium ē diuinissimum. Et in episto
la ad tres sibi amicissimos Hermā
dico. Horastū: a Coriscam. his
verb cautissimē sacratissimum hoc
dogma illis cōmendauit. Hāc
inquit epistolā oēs tres vna le
getis: vel adminus duo omnū ter
totiēs quotiēs poteritis. Oportet
ei vos vti hac lege iureiurando
ofirmata diligētia elegāti: a stu
dio eiusq sorore doctrina: ut p
deū principē oīm pīsentium a futu
rorū. a per prēm a causam princi
pis a dominū iuretis. Que si re
cte philosophantur clare quā
tū hominī contingere potest co
gnoscemus. Nonne tibi videtur
plato hebreorū scripturis insu
dasse vnde nam q ipse q̄ ab he
breis discere possit prez a dnm de
um appellare: ac deū principis a
dni prez noiare. Aut quis vnq̄
apud grecos a dimissimo verbo
mūdum dixit esse ordinatū. Ro
si platonicorum testimonio phi
losophi sentētiā ofirmari cupis
Plotinum audi q̄d in eo libro di
cat quem de trib hypostatib
a quib omnia principium hnt
inscripsit. mūdū inquit hūc sen
sibilē si quis admiratur magni
tudinē. pulchritudinē. a perpetui
motus ordinē cōsiderās. a deos
qui sunt ī eo alios visibiles. ali
os inuisibiles. demonas etiā. aia
lia. plātas. ceteraq oia ad primi
tiuū exēplar mēte ascēdāt. a ibi
cūcta intellectualia ocempletur
eorq omnū eternā mētē atq
sapientiā presidētem. a paulo
post subiūgit dicēs Quis igitur
hūc genuit Ille simplex scz qui
ante hūc ē. qui causa ē ut ille sit.
a tantus sit qui numerū facit.
Nō enī numer prim ē An dua
litatē enī vnū ē: deinde dualitas
est ab vno nata. a pgressus ali
quātulū addit. quomodo igit
a quid intelligendū est circa il
lud quod stabile manet Sple
dorem scilicet ex illo. ex illo au
tem manente sicut splendentem
lucem ex sole. Ita ex eo semper
pfluentem. ex manente autem
vniuersa etiam que sunt ab ipso
inq̄ manente progrediuntur.

et ab eius virtute substātia eo
rū necessario dependet. Imago
igr̄ primitiui est vn̄ nata ē. Sic
ignis caliditatē suā et nix frigi
ditatē nō in se solūmō ꝯtinet: ꝫ
extra etiā ꝓducit: maxime aūt.
que odorē emittunt isti rei te
stātur q̄ donec sunt emittūt qui
dem circa se: quo q̄ ꝓpinq̄ sunt ꝑ
fruūtur: omnia etiā q̄ ꝑfecta sūt
generāt: quare qđ semꝑ ē et sēꝑ
ꝑfectum est semꝑ generat: et qđ
ex eo generatur ꝓpetuū ē q̄uis
et minora etiā. q̄ ipē sit geneāt
Quid igr̄ oportꝫ de ꝑfectissimo
dicere aut de maximo ptꝰ illud
maximū aūt et secūdū post illđ ī
tellectꝰ ē. intellectꝰ enī ītelligit
et eget illo solūmodo. Illud au
tem hoc nō eget: et qđ a sūmo ī
tellectu natum ē. intellectus ē.
Melior aūt ommbꝰ intellectus
est. qm̄ omnia post ipsū. et post
pauca. amat aūt oē qđ genuit
et maxime qn̄ sola sūt generans
et generatū Qn̄ aūt etiā optimū
ē illud qđ genuit necessario cū
illo simul ē. ut ī eo solūmodo qđ
alius ē separetur Imagīem enī
illius ītellectum eē dicimꝰ. et ꝓ
gressus subicit idcirco etiā. Pla
to terna omnia eē circa regē di
cit: p̄mum circa p̄ma. deīde circa
secūda: et tercō esse tercia. ipam
q̄ꝫ causam rerꝫ patrē habere di
cit causam rerꝫ intellectū appel
lans. Creatorē enim ītellectum
esse cēset: et ab hoc animā eē cre
atam in illo cratere. Quom igr̄
causa ītellectus sit ip̄m bonū qđ
vltra intellectū et vltra substan
ciā ē patrem eius appellat. Mlt
tis aūt in locis ip̄m ens: et intel
lectū ip̄m ideam noīat. Cogno
uit igitur. Plato ex ipō bonum
intellectū eē. ex ītellectu vero aī
mam. et ꝑmoēs hos non esse ina
nes: nec modo. ꝫ a priscis tēpori
bus non ita explanate dictos.
posteriores aūt ꝑmoēs exposici
onis pacto eē factos Testibꝫ ve
ro q̄ hec opinio prisca sit scrip
tis ip̄ius platonis vtemur Hec
Plotinus. Numemꝰ etiā ī libro
de bono hijs verb̄ vtitur. Qui
de p̄mo atqꝫ secūdo deo quicq̄
intelligere gliscit singula priꝰ
ordine distinguere debet. aliter
enī sui studij thesaurꝫ effundit.
qđ ne paciamur deo huius ora
tionis duce inuocato ut cogita
cōnis nostre thesaurꝫ eliciat in
cipiemꝰ Orādum autē prius ē.
deinde distinguēdum. Deus pri
mus q̄dem quom in semetipō sit
indiuisibilis ac simplex ē. Deus
autē secūdus et tercius vnus ē. et
materie que dualitas ē inherēs
vnit eā: q̄uis disseparet ab ip
sa: q̄ tota cupit et fluit. Et post
pauca. Nec enim oportꝫ inq̄t de
um p̄mum creare. sed creātis dei
patrem eē. Et ꝓgressus aliquā
tulū. primum inq̄t deum regem

oīm ab ōni ope cessare oportet.
Creatorē vero deū omnia guber
nare dicim⁹ a quo interiora mēs
mittitur ad oīa. q̄ ad cōmunicacō
nē illius ordinata sūt Quom igr̄
ad nos cōuersus deꝰ respiciat nos
tū ipsius radijs fit ut viuamus?
corpa quoq̄ alantur ac viuant
Quom vero ī altitudinē suā deꝰ
se ipsū ouertat: tunc corpa qui
dem extīguūtur. mēs vero viuit
vita beatiore Ista illis psalmiste
similia sūt. Quā magnificata sūt
opera tua dn̄e. omnia in sapiētia
fecisti. impleta ē terra possessiōe
tua. oīa a te exspectant ut des il
li escam in tpe. dante te illi colli
gent aperiente te manū tuā ōnia
implebūtur bonitate. Auertēte
autē te faciem turbabūtur aufe
res spiritū eorꝫ. ⁊ deficiēt. ⁊ ī pul
uerē suū reuertentur. Emitte spi
ritū tuum: ⁊ creabūtur. ⁊ reno
uabis faciē terre Quid enim hec
ab illis differūt: quom ph̄us as
serat respiciente deo viuunt ipsi
us radijs animalia. cōuerso aūt
in suam altitudinem extinguun
tur? quom rursus salutari doctri
na saluator noster p̄dicet. Ego
sum vitis. pater meus agricola
est. vos palmites. Audi quomō
Numenius cōsentanea istis scri
psit. Quemadmodū īquit agri
cole racio quedam est ad plan
tas relata: hoc modo se habꝫ pri
mus deus ad creatorem. Prim⁹
enī quom semē oīs vitare sit res
oēs semīat. Creator vero plātat
⁊ distribuit trāsfertq̄ ad singu
los nos que īde iacta sūt ⁊ aliq̄
tulū ꝓgress⁹ ut on̄dat q̄uo secū
dus deꝰ a p̄mo ē: res q̄dē huāne
inq̄t ab eo qui dat ad accipiētē
trāseūt. d̄ine vero a deo dant̄. et
ab eo nō absūt. q̄le q̄d scīa ē. quā
qui accipit melior fact⁹ ē q̄ aūt
dedit n̄l amisit. Lucerna etiā ab
alia lucerna sic accēdit̄ ut p̄ma
nō extīguat̄ Materia enī alteri⁹
ab igne alteri⁹ accēdit̄. Sic et
scīa nō recedit a dāte. ⁊ tn̄ ī acci
piētē trāsiuit. cui⁹ cā huāna nō
ē Substancia vero q̄ scientiam
habet idē est apud deū dātem ⁊
apud accipientē Idcirco Plato
q̄ꝫ a Promethеo ī hoīes magno
quodam splendore ignis sapi
entiā uisse affirmat. ⁊ post pau
ca alia inq̄t primi dei vita ē. alia
secūdi. prim⁹ enī stat. secūd⁹ au
tē mouetur. ⁊ prim⁹ ī intellectu
alibꝫ Secūd⁹ ī intellectualibus
⁊ sēsibilibꝫ. Nec mireris de hijs
verb̄ Mirabili⁹ enī illd̄ ē q̄d mō
dicam. Nā statū etiā primi mo
tus assero esse innatū. a quo vni
uersi ordo statusq̄ sempiternꝰ
⁊ sal⁹ ī res oēs trāsfunditur Idē
in sexto Nā quoniam non igno
rabat Plato creatorē ab homini
bus solum cognosci. Primū aūt
intellectum. quē ens ipsū appel
lat omnib⁹ eē ignotum. idcirco

hijs vtitur verbis. q̃si magna
voce clamet. Quē putatis intel
lectū o homines. non ē p̃mus. ꝫ
alius añ ip̃m ē maior atq; d̃mi
or. Et aliquātulū ꝓgressus. gu
bernator in q̃t quom ī pelago fe
ratur clauo inherēs gub̃naculo
sedendo dirigit nauē. oculi vero
eius ⁊ mēs in altum ad etheā tē
dunt. sic via nauiganti ꝑ maia
ꝑ celum dirigitur. Non alio mo
do creator ne materia repellatur
aut diffluat harmonice ipsam
ligauit: ⁊ tanq̃ naui in ip̃a insi
det. ⁊ harmonice dirigit ꝑ ide
as q̃si per clauū gub̃nans respi
citq; non in celū. sed in deū supe
riorē. quē speculādo discernēdi
vim accipit. quē desiderādo mo
cionē recipit. Hec ill' similia sūt
nihil potest filius a se ipō facere
nisi videat p̃rez faciētem Ita pla
tonici oēs. ⁊ añ platonicos ip̃e
Plato ab hebreis ea nomīa vidē
tur habuisse. quib⁹ excelluerūt.
Nam ⁊ si non recte intellexerit
verb̃ tñ suis manifesti sūt cūcta
ab hebreis accepisse. Vñ Ame
liusq̃ illustris int' iuniores pla
tonicos q̃uis Johānis euange
liste nomē celauerit: barbarū ip
sum q̃m iudeus fuit appellando
verbis tñ eisdē fere vtitur dicēs
Hoc ꝓfecto erat verbū. quo ea
q̃ sunt facta sunt ut Heraclitus
etiam dicerz. q̃d etiā ip̃e barba
rus putat in ordine p̃ncipij atz

dignitate cōstitutū apud deum
esse. ⁊ deū esse ꝑ quod vniuersa
simpliciter eē ꝓducta. in quo q̃
viuūt vitam hn̄t. ⁊ in corpore a
ip̃m cadere. ⁊ carnē indutū ho
minē ita videri ut nature digni
tas nō lateat. q̃re rursus resolu
tum in deū redire ⁊ deum talē eē
q̃lis fuit anteq̃ in corpus carnē
⁊ hominē deduceretur Hec enī
non occulte sed apte ac nudo
capite ut dicit' a barbari iudei
theologia tr̃nsposita sūt. Barba
rū enī neminē aliū certe hic q̃
Saluatoris nr̃i euāgelistā Jo
hannē appellauit: q̃ euangeliū
sic incipit. In principio erat ver
bū. ⁊ verbum erat apud deū. et
deus erat verbum. Hoc erat in
p̃ncipio apud deū: oīa ꝑ ipsum
facta sūt. ⁊ sine ipō factū ē nihil
Quod factū est in ipso vita eāt
⁊ vita eāt lux hoīm. ⁊ lux in tene
bris lucet. ⁊ verbū caro factum
ē. ⁊ habitauit in nobis. ⁊ vidi
mus gloriā eius Sed aliū etiā
ab hebreis theologum audias.
qui ē in q̃t imago inuisibilis dei
tocius creature p̃mogenitus.
in quo creata sunt ōnia. que in
celis. ⁊ que in terra sūt. siue visi
bilia. siue inuisibilia. Sz que de
filio dei dicta a platonicis sunt
ad hoc vsq; ꝓcedāt. Quom au
tem scriptura hebreoꝝ cū p̃re ac
filio sp̃m numerz. ac bt̃issimam
sāctissimāq; trinitatē vnū deū

ēē significz. qd expressius ecciā
et sentit et predicat. opepreciū ē
audire quo enigmate Plato ad
Dionysium scribēs vsus ē. Dicē
dum inquit tibi enigmatice cen
seo ut si epistola excidat q̄ legāt
non intelligant. sic enim res se
habet oīa circa regē vniūsi sunt
illi9 gr̄a cūcta sunt. Ille causa bo
noꝝ omniū est Secūdo circa se
cūda: et tercō i terciis. Hois igi
tur aīa discere gliscit q̄nam ista
sunt. Traditur enim ad compa
ria eius. Hec qui Platonem ex
ponūt ad primum deum. et ad se
cundam causam atqz tertiam:
quā mundi animam esse dicūt.
pertinere arbitrantur. Tertium
enim deum mundi animā eē di
cunt. Diuina vero scriptura pa
trē et filiū et spūm sāctū vnū rerū
omniū principiū eē ofirmat.

Vnc de bono q̄d scrip
tura: q̄d platonici dicāt
pscrutemur Scriptura
igit̄ ipsū bonū nl aliud eē docet
q̄ ipm deum Bon9 enim inquit
dominus omnibus sustinentibz
eum. et confitemini domīo quo
niam bonus. quoniam in seculū
misericordia eius. Et Saluator
Cur me inquit dicis bonū? Ne
mo bonus nisi vnus deus Plato
aūt in timeo. Dicamus inquit q̄
de causa vniuersum hoc a creato
re productum est et cōfestim sb
iungit. Bonus erat. bono vero
nulla vnq̄ inē inuidia. q̄re oīa
q̄ maxie similia sibi facē voluit.
et in libris de republica. Solq̄z
inq̄t visus quidē nō ē. cā vero ip
si9 sic ē ut ab eo ipō videat̄. Sic
puta me dicere boni emanacōez
Benuit eī similē sibi. qd qz ipm
i intellectualibz ē ad itellectū et
intellecta. hoc inuisibilibz ad vi
sū et visa. Et post pauca Qd igr
veritatē rebz cognitis p̄bet. et cog
noscēti cognoscēdi virtutē ideā
esse boni credēdū ē. et rursus Nō
enim rebz q̄ oculis cernuntur vī
q̄ videantur solummodo a sole
preberi ꝯcedes. verz etiā gn̄atio
nem crementū alimentū. quom
sol ipse generacio non sit. Sic
igitur etiā rebz cognitis non so
lū ut cognoscantur sibi a bono ī
est. verū etiā eē et sb̄stāciam ab
illo habent. quom tn̄ ipsum bo
nū sb̄stantia non sit. sz omnem
substantiā virtute sua excedat.
hijs verbis plato sentēciā suam
maīfestissime aperit q̄ intellectua
les etiam sb̄stantie a bono id ē
a deo hn̄t ut sint. et sb̄stātie sint
Bonū aūt ipsum vltra omnem
sb̄stantiā cēset. q̄re non sūt deo
cōsubstantiales intelligentie. et
quom eē atqz substantiam a deo
acceperint create profecto sunt
Que aūt create sūt nefas erit de
os putare. quom etiā natura ip
sū bonū nō sint. qd vni soli vere
atqz p se bono attribuitur. Sz